

Ifølge lovens § 58, stk. 2, skal socialministeren endvidere samtidigt fremsætte forslag til ændring af de i § 51 fastsatte dagpengebeløb, såfremt størrelsen af den gennemsnitlige timefortjeneste for faglærte og ufaglærte arbejdere efter de af det statistiske departement senest meddelte oplysninger afviger væsentligt fra gennemsnitslønnen ved lovens ikrafttræden den 1. april 1961.

De samlede udgifter og indtægtsbeløb, der anslås for 1963-64, nødvendiggør efter socialministeriets opfattelse en forhøjelse af bidragene fra arbejdere og arbejdsgivere, således at bidragene dækker de i loven forudsatte $\frac{5}{6}$ af udgifterne.

På tidspunktet for sygeforsikringslovens ikrafttræden, 1. april 1961, var det den gennemsnitlige timefortjeneste for april kvartal 1960, som var den senest meddelte. Den ved lovforslagets fremsættelse senest meddelte gennemsnitlige timefortjeneste, for april kvartal 1962, viste en stigning på 22,8 pct. i forhold til dette udgangspunkt, og denne stigning var så væsentlig, at den i henhold til § 58, stk. 2, begrundede en ændring af dagpengebeløbene. Den nu gennemførte forhøjelse svarer til den procentvise stigning.

Efter loven gennemføres de nævnte forhøjelser af dagpengebeløb og bidrag samt lempelsen af karenstidsreglen (jfr. nedenfor) *etapevis*, således at der — samtidig med forskellige andre revisioner af dagpengereglerne — med det samme bl. a. gennemføres nogle tekniske ændringer af karenstidsbestemmelsen, og således at der *fra 1. april 1964* gennemføres en forhøjelse af dagpengebeløbene til henholdsvis 23 kr., 18 kr. og 9 kr. og en forhøjelse af bidragene til henholdsvis 2 øre og 4 øre pr. arbejdstime, mens den *øvrige forhøjelse* af dagpenge og bidrag samt lempelsen af karenstidsreglen får virkning *fra 1. april 1965*.

Den nævnte *lempelse af karenstidsreglen* i § 52 går ud på, at efterbetaling for karenstiden sker for lønarbejdere, der er syge i over 4 uger.

Af tekniske ændringer i karenstidsbestemmelserne skal nævnes en regel, hvorefter karenstiden kan bortfalde for medlemmer, der er arbejdsløse, når de sygemeldes. Karenstiden afkortes således med de umiddelbart før sygdommens udbrud afkontrollerede dage.

I § 52, stk. 3, indføres udtrykkelig hjemmel for en allerede i socialministeriets praksis fastslået fortolkning af den hidtidige bestemmelse, og i stk. 4 er indsat en ny beregningsregel, da den tidligere regel om 468 dage i „3 på hinanden følgende